

Eroul

Blacks

Păcatul meu, a ceea ce voi face,
va înveli un umăr dezgolit,
Să-i fie o acidă carapace
și plapumă să-i fie-n răsărit.

Spre ce păcat sunt gata să cutreier?
Mă voi lungi cu iarba drept veșmânt
ca să culeg în palme acel greier
ce-și plimbă spre înalturi propriul cânt.

În palma mea, îi voi sufla, în șoapte,
o rugămintă fără de egal:
ca al meu cânt, în început de noapte,
să ți-l ofere ție, epical.

Să pună-n suflu gânduri și păcate
ce-au pendulat spre un trecut de vis
Din amintiri sorbind din voluptate
să-mi readucă-a Raiului parvis.

Să îți trimită prin a lui cântare
și foșnetul de flacără arzând
ce-n sufletu-mi căzut în frământare
cu dor a sigilat al ei intrând.

Dar n-am să-i spun tenorului de noapte
că focul nevăzut din partituri
îi va sorbi, avid de libertate,
a vieții coardă fără de dubluri.

Miros de iarbă prins-am în revere,
Aud din stele-al Soarelui ecou
ce se combină cu a mea "tăcere"
și fac din greier... Marele Erou.